

အတိဿရ ရင်ခွင်

မျှော်

အခန်း (၁)

“သမီးရဲ့ မွေးနေ့လေး ပြောပါဦး...”

“စနေသမီးပါရှင်...ထောင့်ကိုးရာကိုးဆယ်ပြည့် နှစ်လပိုင်း နှစ်ရက် နေ့ပါ...”

သူ အိမ်ထဲရောက်သွားတာနှင့် မိသားစုတွေစုံစုံလင်လင်စုဝေးနေကြကာ ထိပ်ဆုံးမှာ ခန့်ခန့်ညားညားထိုင်နေသော အမျိုးသမီးက ရေးလို့ မှတ်လို့ ...၊

“သမီးက ရာဇဖွားနော်...အင်း...ကုန်ရာသီ မိန့်လင်ဆိုတော့...”

“ဗေဒင်မေးနေကြတာလား၊ အတော်ပဲ...ဒီနေ့ ကံမကောင်းလာတာ ဘာဂြိုဟ်တွေစီးနေသလဲ ဗေဒင်မေးဦးမှ ...”

“ပြဒါး...”

ခေါ်သံကြောင့် ခြေလှမ်းတုံ့သွားသည် ။ ဦးလေးရဲ့ ဇနီးဒေါ်သက်ပိုင်က အအေးပုလင်းကို ပိုက်တပ်လျက်သားအတိုင်း ကိုင်လာကာ သူ့ အထဲ ဝင်မသွားဖြစ်ရေးအတွက် ခလုတ်တိုက်မတတ် အပြေးတစ်ပိုင်းရောက်လာ၏။

“ဘယ်ကိုသွားမလို့ လဲ...ဒါက...”

“ဟိုမှာ ဗေဒင်မေးနေကြတာမို့လား...”

“ဟုတ်တော့ အဲဒါ နင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ...ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး

တော့ စပ်စပ်စုစု...”

“စပ်စုတာမဟုတ်ပါဘူး...မေးကြည့်ချင်လို့ ...”

“ဟဲ့...ယောက်ျားလေးက ဗေဒင်ဝါသနာပါရလား...အံ့ရော...”

“ဘယ့်နှယ် ယောက်ျားဖြစ်ရခြင်းအကျိုးတရားတွေချည်း လာရွတ်ပြနေတာလဲ အန်တီ၊ ယောက်ျားဖြစ်တာနဲ့ ပဲ ဘာမှ ကျူးကျော်လော်မာခွင့် မရှိတော့ဘူးလား...”

ဒေါ်သက်ပိုင် စိတ်မရှည်သည့် မျက်နှာဖြစ်သွားကာ အထဲကိုလည်း လှမ်းကြည့်သည်။ သမီးတွေနဲ့ ဗေဒင်ဆရာမက သူတို့ အာရုံနဲ့ သူတို့ ဒီဘက်ကို သတိမထားမိသေး...။

ပြဒါး အထဲကို လှည့်ဝင်လိုက်မှာ စိုးသဖြင့် အခန်းတံခါးဘက်ကို တိုးသွားပြီး ကိုယ်နဲ့ ပိတ်ခံထားလိုက်ကာ...၊

“နင့်ကိုပြောရတာနဲ့ ငါ့အအေးတွေလည်း ပူကုန်တော့မယ်၊ နင့်လိုလူကံမကောင်းတာ ဘာများ ဆန်းနေလို့ လဲ ပြဒါးရယ်၊ နာမည်ကို ‘သု’ တစ်လုံးထည့်လိုက်တာနဲ့ ပြဿဒါးဖြစ်သွားမှာ ၊ အလုပ်မရှိ အကိုင်မရှိ တရားကိုးတစ်ရာတစ်ဆယ်...”

“အဲဒါနဲ့ ဗေဒင် မမေးရတော့ဘူးလား...”

“ဗေဒင်မေးတာက တစ်ယောက်ကို သုံးထောင်...”

“ကျွန်တော့်မှာ နှစ်ထောင်ရှိတယ်...”

“ရှိမှာ ပေါ့၊ နင့်ဦးလေး မနက်က နင့်ကို လိုက်ရှာနေတာ ငါသိသားပဲ ၊ အိမ်မှာ ပေးဖို့ မလစ်တော့ ဘယ်မှာ သွားပေးလိုက်တာလဲ...”

ပြဒါးက နှာခေါင်းတစ်ဖက်တည်းတွန့်၍ ထီးမထင်အကြည့်နှင့် ...၊

“အဲ့ဒါ ဦးမိုးဆီက အလကားရတယ် ထင်နေလို့ လား၊ ကျွန်တော် အ
ပ်ထားတဲ့ ပိုက်ဆံ...”

“ဪ...ဪ...”

“မယုံနေလေ...”

“မယုံမရှိပါဘူးရှင်...ယုံပါ...ယုံပါ...၊ နင်က ဖဲသမားလောင်းကစား
စူပါကြီးပဲ...မရှိခဏ ရှိခဏပေါ့...”

“သိဖို့ ပဲလိုတာ...”

“တစ်ပဲခြောက်ပြားဖဲသမားလေ...”

“ဘယ်နှစ်ပြားဖြစ်ဖြစ် ပိုက်ဆံကိုင်တာမြင်တိုင်း အပ္ပန္နာပွားမနေဖို့
ပြောတာ...”

“ဘာပြောတယ်...”

ပြဒါးက ခပ်တည်တည်...၊

“နှုတ်ခမ်းမွေးနဲ့ လူမြင်တိုင်း ကိုယ့်အဖေချည်းမှတ်နေရင် အန်တီအ
မေ ရင်ဘတ်စည်တီး ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်...”

“ကြည့်စမ်း...ဟဲ့...ဟဲ့ကောင်လေး...”

ဒေါ်သက်ပိုင် ဗေဒင်ဆရာမကို အအေးသွားပို့ဖို့ ကိစ္စကိုလည်း မေ့
ကာ ပုလင်းကိုင်လျက် ပြဒါးနောက်ကိုလိုက်၍ ...

“ပြဒါး နင့်ဟာလေ လူချမ်းသာဖြစ်ပြီး ကိုယ့်မိကိုယ့်ဖနဲ့ မနေရတာ
လည်း မပြောနဲ့ နင်က ဒီလူကမွေးပြီး ဒီသွေးမှ မပါတာ...”

ပြဒါး ခြေလှမ်းတုံ့သွားသည် ။ ဒေါ်သက်ပိုင်ကလည်း သူ့မျက်နှာကို
သွားမော့ကြည့်၍ ...၊

“နင်ကိုက ဆင်းရဲကံပါလာလို့ စွန့်ပစ်ခံရတာ၊ ခဏ ခေါ်ထိန်းပေးထားပါဆိုပြီး တစ်ခါတည်း ပြောင်းပြေးကုန်ကြတာ၊ နင့်ရဲ့ ညဉ့်ဆိုးတွေကို ကြုံသိနေတာဖြစ်မယ်၊ တကယ်ပါပဲဟယ်... ဘယ်လိုလူပေလူတေ အရိုင်းအစိုင်းလေးမှန်းမသိပါဘူး...”

“အန်တီလည်း အဲဒါကို စကြဝဠာတစ်ခွင်ပြုစင်စင်အောင် လျှော့က်အော်နေတာ အားမရနိုင်ဘူးလား...”

“ဘယ်လိုပြောပြော နင့်မျက်နှာကရော တစ်ပတ်ညှိုးလို့ လား...”

“ဘာဖြစ်လို့ ညှိုးရမှာ လဲ၊ စွန့်ပစ်ခံရတဲ့ လူက ရှက်ဖို့ ကောင်းတာလား၊ စွန့်ပစ်တဲ့ လူတွေက အရှက်မရှိတာလား...”

“အဲဒါ နင့်မိဘ ဘိုးဘွားတွေ...”

“မရှိဘူး...ပြဒါးဆိုတဲ့ ကောင်က သစ်ခေါင်းထဲက ထွက်လာတာ...”

“အေး...နင့်အသိကိုက အဲဒီလိုအမှောင်ဖုံးနေတာ...”

“မေမေရယ်...ဟိုမှာ ဆရာမကို တိုက်မလို့ ပါဆိုမှ ...ပေး...ပေး”

လုံမေက အထဲဝင်လိုက် လာပြီး ဒေါသက်ပိုင်လက်ထဲက ပုလင်းကို ဆွဲယူသည် ။ ပြီးတော့ ပြဒါးကို မျက်စောင်းထိုးကြည့်သွား၏။

ဒေါသက်ပိုင်က လက်အားသွားသည် နှင့် ခါးထောက်လိုက်ကာ...၊

“ဒီမှာ ပြဒါး... နင့်ဘဝကို နင့်ဟာနင် ဒေါင်ကျကျ ပြားကျကျ နေတတ်ပေမယ့် ကိုယ့်ကြောင့် တခြားလူကို ထိခိုက်တာမကောင်းဘူး...”

ဒီစကား ပြန်ရောက်လာတော့ ပြဒါးက အခန်းထဲလှည့်ဝင်သွားသည် ။ ဒေါသက်ပိုင်က တံခါးဝမှာ ပဲ ရပ်နေကာ...၊

“နင့်ဦးလေးကလည်း အလုပ်မပြတ်လုပ်နေရတာ သူ့အသက်အရွယ်

နဲ့ မတန်တော့ဘူး...”

“အဲဒါ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမှာ လဲ...”

ပြဒါးက အင်္ကျီချွတ်ပစ်ရင်း လှည့်မကြည့်ဘဲ မေးခွန်းပြန်ထုတ်သည်

။

“ဘာလုပ်ပါဆိုတော့ရော...မင်းက လုပ်မှာ မို့လို့ လား...”

“ဟွန်း...”

ဒီလေသံ ဒီပုံစံတွေကို သည်းခံလာခဲ့ရတာ နှစ်တွေ မနည်းတော့ပေ ...။ ကျိုကျိတ်က ချမ်းသာသည့် သူဌေးသမီးနှင့် သာမန်လခစား အလုပ် သမားလေးတစ်ယောက် ချစ်ကြိုးသွယ်ခဲ့ကြပြီး ဒီကလေးကို ကိုယ်ဝန်ရ ခဲ့သည် ။ မွေးလာတော့ စွန့်ပစ်ခံခဲ့ရ၏။

ဒါဟာ ဖြစ်စဉ်ဟောင်းကြီးပဲပေမယ့် စွန့်ပစ်ခံကလေးရဲ့ ခံယူချက်စိတ်ဓာတ်ကတော့ ဘယ်ဖြစ်စဉ်နဲ့ မှ မတူခဲ့တာအမှန်ပင်...။

ဒီအိမ်မှာ သူ့ကို မွေးစားသားဆိုတာ ဘယ်သူကမှ ဖုံးကွယ်ထားခဲ့သလို ကလေးချင်းကအစ နှိမ်ချဆက်ဆံခဲ့သည် ။ သင့်မြတ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်ခါမှ မရှိခဲ့ပေ...။

အိမ်က ညီအစ်ကို မောင်နှမချင်းဖြစ်ဖြစ် တခြားသူစိမ်းနဲ့ ဖြစ်ဖြစ် ဆော်လိုက်ကြပြီဖြစ်ကြပြီဆို ပြဒါး လုပ်လိုက်တာပဲ ဖြစ်နေတတ်၏။

ရေချိုးမလို့ ပြင်ဆင်နေသည့် ပြဒါးကို စိတ်ပျက်စွာကြည့်ရင်း နောက်ထပ် အနီးကပ်ဆုံး စိတ်ပျက်ဖွယ်တစ်ခုကို တွေးလိုက်မိကာ...၊

“ရေချိုးလို့ မရဘူး...ဒီနေ့ ရေမလာလို့ ...”

“အန်တီသန်းတို့ အိမ်မှာ သွားချိုးမှာ ...”

“မင်း အဲဒီမှာ ရေသွားသွားချိုးပြီး ပိုက်ဆံကျတော့ မှတ်ထားခိုင်းတယ်၊ ခုဘယ်လောက်ရှိနေပြီလဲ...”

“မပေါင်းရသေးဘူး...ဘာဖြစ်လို့လဲ... အန်တီကို ကျွန်တော်က စိုက်ပေးခိုင်းနေလို့ လား...”

“တစ်ခုခုပြောလိုက်ရင် မင်းက လူကြီးကို မခန့်လေးစားမေးခွန်း ပြန်ထုတ်တယ်၊ ငါကလည်း ပြောချင်လွန်းလို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းလုပ်သမျှ ငါတို့ နဲ့ ပတ်သက်နေလို့...”

“ဘာမှ မပတ်သက်ဘူးလို့ ထားလိုက်၊ ခု ကျွန်တော် ထမင်းဖိုးပေးစားနေတာ တစ်နှစ်ကျော်သွားပြီ...”

“အံ့မာ...”

“အဲဒီတည်းက ကျန်တဲ့ အဝတ်လျှော်အပ်တာတွေ၊ ရေဖိုးတွေ ကျွန်တော် ဗဟိရ အသေးစိပ်အကုန်လုံး...”

“ငါ မစိုက်ရတဲ့ အခါရော မရှိခဲ့ဘူးလား...”

“ကျွန်တော့်မှာ ရှိရင် ပြန်ပေးတာပဲ...”

“ပြဒါး...”

“မြန်မြန်ပြောပါ...ကျွန်တော် အပြင်သွားမှာ ...”

“နင့်မိဘတွေကို...”

“တော်ပါတော့...မကြားချင်ဆုံးက အဲဒါတွေပဲ...”

လူကြီးစကားမဆုံးခင် အော်ဟစ်တတ်တာတွေလည်း ပြဒါးတစ်ယောက်ပဲ လုပ်တတ်ကာ...

“ပြဒါးမှာ မိဘမရှိ။ ဆွေမျိုးမရှိဘူး...”

“အံ့မာ...အံ့မာ...”

“ငယ်တုန်းက အမှီသဟဲတစ်ခုခုပေါ်မှာ ကြီးပြင်းခဲ့တယ်။ ခုကစပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ပေါ်မှာ နေတတ်အောင်နေမှာ ၊ ပြဒါးဆိုတဲ့ ကောင်မှာ ရှိတာ ပတ်ဝန်းကျင်ပဲ...”

“ပတ်ဝန်းကျင်က လက်ဆောင်ကောင်းတွေပေးလို့ တိုးတက်ကြီးပွားသွားတာရှိလား...”

“ပတ်ဝန်းကျင်ထဲမှာ လက်ဆောင်ကောင်းလိုက်ရှာမှာ မှ မဟုတ်ဘဲ ...”

“ဟဲ့...လူရယ်လို့ ဖြစ်လာရင် မျိုးရိုးဆိုတာရှိရတယ်။ အသိုင်းအဝိုင်းကောင်းနဲ့ ကြီးပြင်းရတယ်...”

“ဒီကောင်က မျိုးမကောင်း၊ ရိုးမကောင်းဆိုတာတွေ အန်တီတို့ ပဲပြောခဲ့တာလေ...”

ဒေါသက်ပိုင် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည် ။ ပြီးမှ ...၊

“နင်က အဲဒါတွေကို နာရမှန်းတော့ သိတယ်ပေါ့...”

“မနာပါဘူး...မှန်တာတွေပြောကြတာပဲ...”

“ငါ့ကို မရွံ့နဲ့ ပြဒါး...နင့်ကို နင့်မိဘဆီ ပြန်သွားစေချင်တာက...”

“ဖြစ်စေချင်တယ်ဆိုတာ အန်တီဆန္ဒ...ကျွန်တော့်ဆန္ဒမှာ အဲဒါတွေ ဘယ်တုန်းကမှ မရှိဘူး...”

ပြဒါးက ဒေါသက်ပိုင်ကို ပွတ်ကပ်ရှောင်ထွက်ကာ...၊

“ အန်တီစကားတွေ နားထောင်နေရတာ လည်ပင်းကို ကြိုးကွင်းစွပ်ပြီး ငရုတ်ကန်ထဲကို နှစ်လိုက်ဆွဲတင်လိုက် လုပ်ခံနေရသ

လိုပဲ...”

ပြောသွားတာကြည့်စမ်း...၊

ပြောသွားတိုင်း ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ကျန်ခဲ့နေကျ... ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခါ ထိ
ချက်ကပိုပြင်းသည် ။

ကိုယ်က ဘာတွေများ ပြောနေမိလို့ လဲ...၊

* * *

အခန်း (၂)

“မင်းကလည်း ငါးဖယ်လိုပဲကိုးကွ...ဘယ်လောက်ပြောပြော အဲ့ဒီအိမ်ကမှ မခွာနိုင်တာ...”

“မင်းကရော ဘာတွေချွန်နေတာလဲ...ဒီမှာ မနေရင် ဘယ်သွားနေမှာ လဲ၊ စိတ်တိုနေတဲ့ လူကို သွားပြောနေ...”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူက သူဌေးသားပဲကွ...”

“ဒေါက်...”

အပြန်အလှန်စကားတွေက လက်ဖက်ရည်ပန်းကန် ဆောင့်ချလိုက်သံတစ်ချက်မှာ ပြတ်တောက်သွားကြ၏။ ဆန်နီက ပြဒါးမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်ကာ...၊

“ပြောလိုက်ရင် ရုပ်ကကြည့်”

“မင်းတို့ လည်း ပြောတာဆိုတာ နည်းနည်းပါးပါးအထူအပါးသိကြ...”

“ငါက မင်းအဒေါ်ပြောတာတွေ လွန်လွန်းတာကို စိတ်တိုလို့ ...”

ပြဒါးက စီးကရက်မီးညှိနေရင်း ဘာမှ မထူးခြားသောမျက်နှာနှင့်

၊

“ဦးလေးတွေ အဒေါ်တွေ နာမည်ခံထားတာပဲ ဘာမှ မှ မတော်တာ...”

“အေးလေ...အဲဒါလည်း အားလုံးသိကြပါတယ်၊ ပြီးတော့ ဦးလေး ဦးကျော်မိုးက မင်းအဘွားတို့ ရဲ့ ကျေးဇူးတွေနဲ့ ...”

“တော်တော့...”

“မင်း အဲဒီဘိုးဘွားတွေကို စိတ်နာတာကိုက အချစ်ပဲ ပြဒါး...”

“မနာပါဘူး...ငါ့ဘဝနဲ့ ငါ ပျော်နိုင်ဖို့ ပဲကြိုးစားတာ ဘာလုပ်မှာ လဲ ...၊ သူတို့ ကလည်း မလိုချင်လို့ ပစ်တယ်၊ ငါကလည်း ဒီတိုင်းနေနိုင်တယ်၊ နောက်ထပ်ပတ်သက်ဖို့ မှ မရှိတာ...”

“ဒါက ဟိုးတုန်းက အတိတ်လေကွာ...မင်းကို ခုနေမြင်လိုက်ရရင် မြေးသားဆိုတဲ့ သံယောဇဉ်က...”

ဆန်နီက ဇော်မင်းမျက်နှာကိုကြည့်သည် ။ ဇော်မင်းက ငါပြောသား ပဲဆိုသည့် မျက်နှာနှင့် ...။

“ဟုတ်တယ်...သူ့စိတ်နဲ့ သူ ခံစားမိတဲ့ အတိုင်းပဲ ဝေဖန်မနေနဲ့ တော့ ၊ ငါဆိုလည်း ဒီတိုင်းပြောမှာ ...”

“ဘာကိုလဲ...”

ဆန်နီက မျက်မှောင်ကုတ်နှင့် ကြည့်နေ၏။ သူ့သဘောကတော့ တခြားလူတွေလို ချမ်းသာကြီးပွားရေးအတွက် ကျားကုပ်ကျားခဲကြိုးစားနေဖို့ မလို၊ ဒေါသက်ပိုင်ဆိုသည့် မိန်းမကြီး တစ်မိသားစုလုံးနဲ့ လည်း မျက်နှာငယ်စွာ ရင်ဆိုင်နေဖို့ မရှိ....။

ကိုယ်က သူဌေးသား၊ ကိုယ့်မိဘဘိုးဘွားတွေဆီ ပြန်လိုက်ရုံပဲ မဟုတ်ဘူး လား...။

ထို့ကြောင့် သူ့လို စိတ်တူကိုယ်တူ အကြံဉာဏ်မပေးဘဲ လမ်းသစ်ထွ

င်နေသည့် ဇော်မင်းကို ခပ်ချဉ်ချဉ်နှင့် ...။

“ပြောစမ်းပါ...မင်းဆိုရင် ဘယ်လိုပြောမှာ လဲ...ကြားချင်လွန်းလို့ ...”

“ဒီကောင်ပြောတဲ့ အတိုင်းပဲလေ...ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် တစ်ကောင်ကြွက်လို့ သတ်မှတ်ထားလိုက်တာ စိတ်ချမ်းသာတယ်၊ ဆွေမျိုးသားချင်းအောက်ကျရမှာ ထက် သူစိမ်းတွေက သူစိမ်းလိုဆက်ဆံကြတာ မခံနိုင်စရာမရှိပါဘူး...”

“တော်ကြတော့ကွာ...အဲဒါတွေက ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်တာတွေပါ၊ တခြားအကြောင်း ပြောစရာမရှိဘူးလား...”

“ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်တာတွေ” ဆိုတော့ ဇော်မင်းလည်း မျက်လုံးပြူး၏။ ပြောနေကြတာ ဘယ်သူ့အကြောင်းမို့လို့ လဲ...။

“ငါ မနက်ဖြန် ရန်ကုန်ဆင်းပြီး အလုပ်ရှာမယ်...”

ဆန်နီက စကားစ၏။

“မင်းက ကျောင်းတောင်မပြီးဘဲနဲ့ ဘာအလုပ်ရမှာ လဲ...”

“ဘာအလုပ်ရရ...အိမ်မှာ မနေချင်လို့ ...”

“ဒါဆို ငါလည်း လိုက်မှာ ပေါ့ကွ...အိမ်မှာ နေချင်ပေမယ့် မနေနိုင်အောင် နားပူနေတာ...”

ဇော်မင်းကလည်း အားကျမခံပြောကာ မျက်နှာရှုံ့တွတွနှင့် ...။

“ငါ့မရိုးနဲ့ ညီမအငယ်ဆုံးနဲ့ နေ့တိုင်း ပူဂျီဝမ်ဂျီတွေဖြစ်နေကြတာ ဘယ်သူမှ လည်း မနိုင်ဘူး၊ တားမယ့်လူလည်း မရှိဘူး...”

“မင်းအမေနဲ့ အဒေါ်က ဘာလဲ...ချွေးမကို ကြောက်လို့ လား၊ သမီး

ကို မနိုင်လို့ မတားတာလား...”

“ဘာမှ မဟုတ်ဘူး ဟေ့...ငါက အမေတို့ ကြားလို့ ကောင်းနေကြ တာလားလို့ မေးတာ ...ဘာပြောတယ်မှတ်လဲ...”

“ကောင်းတယ်တဲ့ လား...”

“အေး..ခဏတော့ သည်းခံရမှာ ပဲတဲ့ ...မနေနိုင်တဲ့ သူ ဆင်းသွားလိ မ့်မယ်တဲ့ ...”

“ဟ...သီတာလွင်က ခုမှ ရှစ်တန်းပဲရှိသေးတာ...”

သူတို့ ပြောနေတာကို နားထောင်ပြီး ပြဒါးက ရယ်ကာ...

“မှတ်ထားကွ...အဲဒါ ချွေးမကို တိုက်ထုတ်တဲ့ နည်း...”

“ဟင်း...”

“ဒါကျတော့ မင်းက ဆရာကြီးပါလား...”

ဇော်မင်းက ခေါင်းလည်း ကုတ်ကာ မကြည်မသာနှင့် ဝန်ခံ၍ ...၊

“ဟုတ်တယ်... အဲဒါမျိုးပဲနေမှာ ပေါ့၊ ငါလည်း မကြူကို သတိပေးပါ တယ်ကွာ...ရုတ်တရက် အိမ်ခွဲပါလားဆို သူတို့ လင်မယားမှာ ဘာမှ ပြ င်ဆင်ထားတာမရှိသေးဘူးလေ၊ အဲဒါကြောင့် သည်းခံပါလို့ ...”

“မင်းမသိလို့ ...လောကမှာ သည်းခံရတဲ့ ဒုက္ခကလည်း ကြီးမားတဲ့ ဒု က္ခအမျိုးအစားတွေထဲမှာ ဝမ်းတူတမ်း(န်)ဝင်တာပဲ...”

“ဘာလဲ ပြဒါး...ကိုယ့်စိတ်နဲ့ နှိုင်းပြီး ပြောနေတာလား...”

“ဒါပေါ့...”

“မင်းလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်လောက်ပူပြင်းနေပြီလဲဆိုတာ မ

သိလို့ ပါကွာ...မကြုံထက် နည်းနည်းပဲသာမှာ ပါ...”

ပြဒါးက ရေနွေးထည့်နေရင်းရယ်ကာ...၊

“ဟုတ်လား...ဖြစ်နိုင်တယ်...”

“ဟုတ်တယ်...မင်းက မကြုံလိုတောင်မှ ဝမ်းဘိုင်ဝမ်း မဟုတ်ဘူး ...”

“ဟီး...ဟီး...ပြဒါးကတော့ တစ်အိမ်လုံးနဲ့ နော်၊
သေးသေးကွေးကွေးမမှတ်နဲ့ ...”

“သိချင်ကြည့် လိုက်လေ...”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်...မသာ...”

ဇော်မင်း ကပ်ဆဲတော့ ပြဒါးက ပခုံးကျုံ့ပြီးရယ်သည် ။

“ဒီကောင် ကံလည်းကောင်းပါတယ်...သူ့မှာ ဘာသောကမှ မရှိသလို
နေနိုင်တယ်...”

“မရှိသလိုနေတာ မဟုတ်ဘူး ... ရှိကိုမရှိတာ၊ ရုပ်ကိုကြည့်ပါလား
ဟိုကလူတွေ ဘာပြောပြော သူ တစ်ခွန်းမှ မခံဘူး၊ ဘာစကားတွေနဲ့ နှိမ့်
ချချိုးဖဲ့နေနေ ကြေကွဲသွားတယ်၊ ငိုငံသွားတယ်ဆိုတာ မကြားဖူးဘူး၊
ပြော လာပြီဆို သူချည်းပဲအနိုင်...”

“ဘာဖြစ်ဖြစ် နိုင်ဖို့ ကအဓိကပဲ...”

ပြဒါး၏ ရယ်လက်စမျက်နှာက ခပ်တည်တည်သို့
တဖြည်းဖြည်းပြောင်းသွားကာ...၊

“ခု ဖြစ်လာတာ မင်းတို့ သိလား၊ ငါ့ကို ဘာကောင်ညာကောင်နဲ့ အ
သေပြောတယ်၊ ပြီးတော့ ချမ်းသာစေချင်လို့ ၊ မိဘတွေဆီ ပြန်ပါလားတဲ့

...”

“သူတို့ ဆီမှာ မနေစေချင်လို့ ပေါ့ကွ...”

“ငါ့ကို စကျွေးထားရပြီဆိုတည်းက မထားချင်တာ သိနေတာပဲကွာ ...ငါပြောချင်တာက အဲဒါ မဟုတ်ဘူး ၊ သူဌေးမဖြစ်ထိုက်တဲ့ ကောင်၊ အဲဒီမိသားစုနဲ့ မထိုက်တန်ဘူး ဘာညာတွေ ပြောတယ်၊ စွန့်ပစ်ခဲ့ကြတဲ့ အကြောင်းကလွဲရင် ငါက မကောင်းစားထိုက်လို့ ဆားပက်ခံရတဲ့ ပက်ကျိုလို ကွာကျခဲ့တဲ့ ဟာမျိုး”

“ဒါတော့ လွန်တယ်...”

“အဲဒီထိပြောဆိုပြီးမှ ကောင်းစားစေချင်ပြန်ရော...”

“မသိမသာလေးပုတ်ထုတ်ဖို့ ကြိုးစားပါလား၊ ဒီမိန်းမကြီးတွေကိုက ကြောင်တောင်တောင်တွေပါ...”

“ဟုတ်တယ်ကွ...မင်းသူတို့ စကားကို ခံစားမနေတာကောင်းတယ်၊ အလကား တစ်လုံးချိုင့်တွေ...”

“ထားလိုက်တော့ အဲဒီအကြောင်းတွေ...”

ခေါင်းခါလိုက်ရင်း ပြဒါးက စီးကရက်တစ်ရှိုက်ဖွာပြီး လမ်းဘက်ကို ငေး၏။ စကားကောင်းနေတုန်း ‘ထားလိုက်’ တော့ဆိုတော့ ဆန်နီက မအီမလည်နှင့် ...၊

“ဒါဆိုလည်း ခုနပြောတာကို ပြန်ဆက်ရအောင်...မင်း ငါတို့ နဲ့ ရန်ကုန်လိုက်ခဲ့ပါလား... ပြဒါး..”

“ဘာလုပ်ဖို့ လဲ”

“အလုပ်လုပ်မယ်လေ... ငါတို့ အားလုံးနောက်မှာ ပြန်ပြီး ပံ့ပိုးရမယ့်

သူလည်း မရှိဘူးဆိုတော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ဖြစ်ဖြစ် အဆောင်မှာ ဖြစ်ဖြစ် နေလို့ ရတယ်။ ကိုယ်ရှာတာကိုယ်စား ပိုရင်စုမယ်၊ မပိုရင်မစုဘူး...အေးဆေး...”

“အလုပ်လုပ်နေရတာကို ဘယ်လိုလုပ်အေးဆေးမှာ လဲ...”

“ဟာ...မင်းကလည်း ...”

“ဟုတ်တယ်...ငါပဲ အလုပ်နဲ့ လက်နဲ့ မပြတ်တဲ့ ဘဝမျိုး မရပါစေနဲ့ ဆိုတဲ့ ဆုတောင်းနဲ့ မွေးလာတာ...”

“ငါ ဘယ်လိုစားနေသလဲ မင်းမမြင်ဘူးလား...”

“ပြဒါး...”

“ဘာလဲ...”

“မင်းကို လောင်းကစားသမားလို့ သတ်မှတ်ခံနေရတာနော်... အဲ့ဒါ ထည့်တွက်...”

“လောင်းစကားနဲ့ အကျိုးပေးတဲ့ ကုသိုလ်ကံက နည်းတယ်မှတ်လို့ လား...”

ပြောပြီးမှ တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရသွားသလိုရယ်ကာ...၊

“ဒါတောင် တစ်ပဲခြောက်ပြား ဖဲသမားအဆင့်ပဲရှိသေးတာ၊ တစ်ကျပ်သား နှစ်ကျပ်သား တစ်ပိဿာ နှစ်ပိဿာအဆင့်သာဆိုရင်...အဟွန့်...”

“ဖဲဘုရင်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားဦးမယ့်ပုံပဲ...”

“ဟား...ဟား...ဟား...”

“ပြဒါး...မင်း တကယ်အလုပ်လုပ်ဖို့ မစဉ်းစားဘူးပေါ့...”

“နိုး...”

“ငါတို့ က ဘွဲ့ရတဲ့ ကောင်တွေ မဟုတ်ဘူး ...ဘွဲ့ရတဲ့ မင်းက...”

“ဘွဲ့ရတော့ ဘာဖြစ်လဲ...”

ဒီပညာသင်စရိတ်တွေ သူငယ်စဉ်တည်းက ဟိုပုဂ္ဂိုလ်တွေက ပံ့ပိုးထားခဲ့လို့ ဘွဲ့ရတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် အတင်းအကျပ် တွန်းပို့ခဲ့ကြတာကိုယ်က ဖြစ်ချင်လွန်းလို့ လား...။

ရှစ်တန်းမှာ စာမေးပွဲကျတော့ ကျပြန်ပြီ။ ဆယ်တန်းမှာ မအောင်တာလည်း တစ်လောကလုံးမှာ သူ့လောက် အသုံးမကျတဲ့ ကောင်မရှိသလောက် ရပ်ကွက်ထိပ်မှာ သွားအော်သည် ။ ပြီးတော့ ရှိသေးသည် ။

“တက္ကသိုလ်တက်တာတောင် စာမေးပွဲကျတယ်တဲ့ တော် ... စဉ်းစားကြည့်ပါဦး၊ သင်းကိုလည်း စေတနာရှိလွန်းလို့ အမုန်းခံပြီး ပြောနေတာမဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ဟာသူ ကလေးကချေဆန်နေတာကို ထိန်းရတဲ့ လူတွေ သုံးနေကြတယ်၊ စားနေကြတယ်ဖြစ်မှာ မခံနိုင်လို့ ” တဲ့ ...။

ဒေါ်သက်ပိုင်လောက် သူ့ရဲ့ မကောင်းခြင်းအဖြာဖြာကို သုံးသပ်ဝေဖန်နိုင်တာ ဒေါ်သက်ပိုင်ပါပဲ...။

“အေးလေ...မင်း မလုပ်ချင်လည်း နေပေါ့၊ ငါတို့ ကတော့ သုံးယောက်သွားချင်တာ၊ အထူးသဖြင့် ငါတို့ ထက် မင်းက ပိုပြီးအပြင်ထွက်ဖို့ ဆန္ဒရှိနေမယ်ထင်လို့ ပါ...”

“လုံးဝမရှိဘူး...ငါ့အတွက် ပူမနေနဲ့ ...”

ဇော်မင်းနဲ့ ဆန်နီတို့ က ခေါင်းခါပြသည် ။ ပြဒါးက စီးကရက်ကို တိုက်ကျပြီး လက်ပူလောင်တဲ့ အထိ မတွန့်မရွံ့ဖွာသည် ။ ပြီးတော့မှ လ

က်ပူထိတာကို သေချာကြည့်နေပြီး အောက်ပစ်ချသည်။ ။

ခြေထောက်နဲ့ ဖိကြိတ်ပစ်၍ နှာခေါင်းထဲကနေ စီးကရက်ခိုးဖြူဖြူ
တွေ တလွန့်လွန့်ထွက်နေအောင် နှုတ်ခမ်းစေ့မှုတ်ထုတ်ရင်း...၊

“ငါ့ကို မလိုလားမုန်းတီးတဲ့ စိတ်တွေနဲ့ ဒေါသက်ပိုင်ကြီး တစ်ခုခုဖြစ်
သွားနိုင်သလား... စောင့်ကြည့်ချင်တယ်...”

“မင်းပဲ ဘဝအညွန့်ကျိုးမှာ ပြဒါး...နှုတ်ကြောင့် ကြေ လက်ကြောင့်
သေ...တဲ့ ၊ သူတို့ မိသားစု ပါးစပ်ထဲမှာ ပဲ မင်းက ဘာကောင်ဖြစ်သွားနိ
င်လဲသိလား...”

“ဘာကောင်ဖြစ်သွားသွား ဂရုမစိုက်ဘူး၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝက
လူတစ်စုရဲ့ ပါးစပ်ထဲမှာ ဒါမှ မဟုတ် ပတ်ဝန်းကျင်လေထဲမှာ ပျက်စီး
ပျောက်ကွယ်သွားတတ်တယ်ဆိုရင်လည်း အဲ့ဒီထဲမှာ ငါ မပါဘူး...
ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ပြဒါး ဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း လေထဲကပဲ...”

သူ့ဒဿနနဲ့ သူတော့ အဆင်ပြေလို့ ပါလား...၊

ဇော်မင်းက သက်ပြင်းချကာ...၊

“ဆန်နီ...မင်းသွားဖြစ်တယ်မို့လား...”

“သွားဖြစ်ပါတယ်...မသွားဘဲနေလည်း ရသေးတယ်၊ ငါက ငါ့ယော
က်ဖကားနဲ့ သွားမှာ ... မင်းရော...”

“ငါလည်း လိုက်မှာ ...”

ပြောပြီး နှစ်ယောက်စလုံးက ပြဒါးကိုကြည့်ကာ...၊

“ငါကတော့ ဒီကောင်လိုက်မှာ ပဲထင်ထားတာ...”

“ပြဒါး မင်း ငါတို့ မရှိရင် လွမ်းဖျားလွမ်းနာကျသွားနိုင်သလား...”

“ဟား...ဟား...ဟား...”

“ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုရင်လည်း မရှက်ဘဲနဲ့ ခုနေဝန်ခံလိုက်နော်၊
မသွားကြပါနဲ့ ဦး တစ်ခွန်းပဲပြောလိုက်...”

“နေဦး မျက်ရည်တွေ ဘူးသီးလုံးလောက် ကျလာတော့မယ်...”

ပြဒါးက စပ်ဖြဖြပြောကာ ...

“ဒီဘဝ...ဒီမျှ...အမျှ...အမျှ...အမျှ...”

“ခွေးဝဲစား...”

“ဟား...ဟား...ဟား...”

ရယ်စရာတော့မကောင်းပေမယ့် ဘယ်တော့မှ စိတ်မညစ်တတ်ခဲ့တဲ့
ပြဒါး...။

* * *

အခန်း(၃)

“ပြဒါး...”

အိမ်ဝိုင်းထဲဝင်လိုက်တာနှင့် ဦးလေး ဦးကျော်မိုးက ဆီးကြိုစောင့်နေလျက်...၊

“မင်းကိုတွေ့ချင်တဲ့ ဧည့်သည် ရောက်နေတယ်...”

ဘယ်သူလဲ ဘာညာမမေးဘဲ ပြဒါးက အိမ်ထဲတန်းဝင်ခဲ့၏။ ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်နေတာ အသက်အရွယ်အားဖြင့် သူ့လောက်ပဲရှိမည်ဖြစ်ကာ အသားပိုဖြူပြီး အနည်းငယ်ပိန်သလိုရှိ၏။

ထို့ပြင် လည်ပင်းမှာ အသည်းပုံလော့ကက်လေးနှင့် ဘတ်ကြိုးတစ်ကုံးဆွဲထားသည် ။ ဘယ်ဘက်လက်ချောင်းတွေမှာ ရုန်းကြွပြူးပြဲနေသော စိန်မြရံလက်စွပ်ကြီးတွေက တဝင်းဝင်း...။

ထိုသူကို မြင်လိုက်တာနှင့် စိတ်ထဲမှာ သိရှိရင်းနှီးဖူးသလို ခံစားရကာ သူတစ်ကိုယ်လုံးက လက်ဝတ်လက်စားတွေကိုမြင်တော့ တော်တော်ရင်းနှီးသည့် အဖြစ်ကိုပါ တွေးမိလိုက်သည် ။

သို့သော်...ဘယ်သူဆိုတာ ဖော်လို့ မရ...၊

“ပြဒါး မင်းသူ့ကိုသိလား...”

ဒေါ်သက်ပိုင် မျက်နှာက ပြုံးချိုလို့ ပါလား...၊

ပိုင်သဇင်တို့ ညီအစ်မတွေက ဧည့်ခန်းမှာ ထိုသူနဲ့ အတူရှိနေကြကာ

ဒေါသက်ပိုင်က ခုမှ ခန်းဆီနောက်ကွယ်ကနေ ထွက်လာတာ ဖြစ်၏။

ပြီးတော့ လက်ထဲမှာ စာရင်းစာအုပ်နှစ်အုပ်နှင့် ...

“ဟဲ့...လာထိုင်လေ...”

“ကျွန်တော် ထမင်းဆာနေပြီ...”

“ပြဒါး...”

“ငါလည်း ဘာမှ မစားရသေးဘူး၊ အပြင်မှာ တစ်ခုခုသွားစားရအောင်...”

စကားသံကြားလိုက်တော့ ဘေးတစ်စောင်းဖြစ်သွားပြီးမှ ပြဒါးမျက်မှောင်ကုတ်သွားသည် ။

ပြီးတော့ ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်၏။

ထိုသူက ပြုံးလိုက်ကာ...

“ငါ့ကိုသိသွားပြီလား...”

“နေသူရာရှိန်...”

“အေး...ဟုတ်တယ်...”

အားလုံးကတော့ ‘သူရာ’ လို့ ပဲခေါ်ကြတာပါ။ သူ့ဆီကို သူရာ မကြာခဏလာခဲ့ဖူးသည် ။ ထိုစဉ်က ငယ်တုန်းအချိန်မို့ ကိုယ်နဲ့ ပတ်သက်နေကြသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တွေထဲက တစ်ယောက်ဆိုတာ သူမသိခဲ့သေးပေ...။

ဒါပေမဲ့ သူရာက သဘောကောင်းသည် ။ သူ့ဆီရောက်လာတိုင်း သူဌေးသားပီပီ ကြွကြွရွရွ သစ်လွင်တောက်ပနေတတ်ကာ သူ့လိုပဲ ဝတ်ချင်လား၊ သူနဲ့ နေမလား စသည့် မေးခွန်းတွေလည်း မေးတတ်ခဲ့၏။

“မင်း ငါနဲ့ နေမယ်ဆို မေမေ့ကိုပြောပေးမယ်...”

“ဘာလို့ နေရမှာ လဲ... မနေဘူး...”

“ငါ့မေမေက သဘောကောင်းပါတယ်...”

“သဘောကောင်းတာ ဘာဖြစ်လဲ...ငါ့အမေမှ မဟုတ်တာ...”

“မင်းလည်း မေမေလို့ ခေါ်ပေါ့...”

“မခေါ်ဘူး...”

သူ့ဘက်က သူရာ ပြောသမျှကို အကောင်းမမြင်တိုင်း သူပြောသမျှ ကိုတော့ သူရာက ဒေါသကင်းစွာ တုံ့ပြန်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ ။ အဆင့်အတန်း ဆိုတာ နားမလည်သေးသည့် ကလေးဘဝအရွယ်တည်းက သူဌေးဆိုသည့် လူကုန်ထဲတွေကို မသိစိတ်ထဲမှာ မုန်းနေခဲ့သည့် ပြဒါး...။

“လာပါ...ငါတို့ ဒီအရွယ်တွေကျမှ ပြန်တွေ့ကြပေမယ့် မင်းမျက်လုံး ထဲမှာ ဟိုတုန်းကအတိုင်းပဲ ငါ့ကိုရင်းနှီးနေပါတယ်...”

“ဟိုတုန်းက ကလေး...အခု ကလေးမဟုတ်တော့ဘူး...”

“ငါလည်း မင်းကို ကစားဖို့ ခေါ်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ...”

“စကားကြီးစကားကျယ်တွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ ပြဒါးရယ်၊ နင်ဟာ လေ လူက လက်သီးလောက် ပြောတဲ့ စကားလုံးက ခေါင်းလုံးလောက် ဆိုတာလိုပဲ...”

ပိုင်သဇင်က ချဉ်တူးတူးအကြည့်တို့ ဖြင့် မျက်စောင်းလည်း ထိုးသေးသည်။ ။ သူမတို့ အတွက်က နေသူရာရှိန်ဆိုတာ မိုးကျရွှေကိုယ်လောက် အထင်ကြီးလောက်ဖွယ် မင်းသားတစ်ပါးဖြစ်နေကာ ပြဒါးဆိုတာ အညတြ ပြဿနာကောင်...။

“လိုက်မှာ ဖြင့် လိုက်သွားတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဆိုင်မှာ နင်မမြင်ဘူး မစားဘူးတာတွေ သူကျွေးမှ နင်စားရမှာ ...”

“ဒါဆို နင်လိုက်သွားပါလား...”

“ဘာပြောတယ်...”

သွေးမတော်သားမစပ်သည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်နောက်ကို လိုက်သွားစားပါလားဆိုတော့ ပိုင်မျက်နှာလေး ရဲတွက်သွား၏။ ပြီးတော့ ထိုသူ့မှာ မိန်းမရှိပြီးသားကြီး...။

“ကဲ...တော်ကြစမ်း...”

ဒေါသက်ပိုင်က သူဌေးတွေရှေ့မှာ ဒီထက်ပိုပြီး ရုပ်ပျက်မှာ စိုးသောကြောင့် အချိန်မီဟန့်တားလိုက်ကာ သူ့ရှေ့ကိုတိုး လာပြီး...

“ခဏထိုင်ပါဦး သားရယ်...လာ...လာ...ပြဒါးလည်း ထိုင်...”

“ကျွန်တော်က ဘာအတွက်လဲ...”

ကြည့်...၊

သူဌေးဆိုတဲ့ လူက ဘာမှ မပြောဘဲ ထွက်လာတာ သူ့အသံ...၊

မိန်းကလေးနှစ်ယောက် မျက်စောင်းတွေကိုယ်စီ ပို့လွှတ်ကာ နေရာမှ ထထွက်သွားကြ၏။

“မင်းရဲ့ စာရင်းအင်းတွေလေ...မင်းပါရှိရင် ပိုကောင်းလို့ ပေါ့၊ ဒီမှာ လူလေးရယ် သူ့အတွက် ထည့်ပေးထားခဲ့တဲ့ ငွေတွေကို အန်တီတို့ ဘာမှ ...”

“ခဏလေး အန်တီ...”

နေသူရာက အားနာသည့် အပြုံးနှင့် ဒေါသက်ပိုင်ဘက်လှည့်၍ ...၊

“ကျွန်တော် လာခဲ့တာက အဲဒီကိစ္စတွေနဲ့ လုံးဝမသက်ဆိုင်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ ဘာဘဦးစိုးကျော်ရတို့ နဲ့ ကျွန်တော်တို့ အဆက်အသွယ်ပြတ်တောက်နေတာတောင် ကြာပါပြီ...”

“ဒါ...ဒါပေမဲ့...အဲဒီက ဘဏ္ဍာထိန်း ဒီကိုဝင်ထွက်နေတုန်းက လူအေး အမြဲပါတာပဲ...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

နေသူရာပုံစံက ထိုကိစ္စတွေကို ပြောရမှာ အားနာနေသည့် ပုံနှင့် ပြဒါးကိုလည်း ကြည့်သည်။

“နောက်ပိုင်းမှာ အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားတာပါ...”

“ဒါဖြင့် ခုလာတာက...”

ဒီလောက်မိုက်ရိုင်းရမ်းကားနေတဲ့ ပြဒါးလိုကောင်မျိုးဆီကို သတိတရ လာလည်တယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ဖွယ်မရှိတာမို့ ဒေါသက်ပိုင် အံ့သြနေကာ...

“အလည်လာတယ်...ဟုတ်လား...”

“အဲလိုပြောလို့ လည်း ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စလေးရှိလို့ တိုင်ပင်ချင်လို့ ဝင်လာတာပါ...”

“ဝင်လာတာဆိုတော့...တကူးတက မဟုတ်ဘူး ပေါ့...”

တကူးတက လာတာမဟုတ်မှန်းသိကာမှ ဘဝင်ကျသွားပုံဖြစ်ကာ တိုင်ပင်ချင်လို့ ဆိုသည့် စကားမှာ လည်း နင်ပြန်၏။ သို့သော်...

“သူရာ...”

ပြဒါးက မသက်ဆိုင်သည့် စကားတွေအပေါ်မှာ အကြီးအကျယ် စိတ်

ပျက်နေသည့် မျက်နှာမဲ့မဲ့နှင့် ...

“ငါနဲ့ ပြောဖို့ ရှိတာဆိုရင် သွားမယ်...”

ကြည့်စမ်း...သူများ တွေစကားပြောနေကာမှ ချက်ချင်း...

“ခွင့်ပြုပါဦး အန်တီ...အန်တီတို့ အတွက် လက်ဆောင်တွေပါလာတယ်၊ ခဏနေရင် ဒရိုင်ဘာကို ပို့ခိုင်းလိုက်ပါမယ်...”

“အိုကွယ် အားနာစရာကြီး...အဝေးကြီးက လာပြီးတော့ ချက်ချင်းတော့ ပြန်မသွားနဲ့ ဦးနော်...”

လွမ်းစရာတွေ ရေရွတ်မြည်တမ်းနေပေမယ့် နေသူရာက ထွက်သွားပြီဖြစ်သည်။ ။ ဒေါသက်ပိုင်တစ်ယောက်တည်း ကိုယ့်စကားကို အဆုံးသတ်ရင်း ဦးကျော်မိုးဝင်လာတော့ ခံစားချက်တွေ ပွင့်အံ့ထွက်၏။

“ကျွန်မတို့ လက်ထဲရောက်လာတဲ့ ကလေးသာ သူ့ရာလို လိမ္မာယဉ်ကျေးသမှုလေးနဲ့ ဖြစ်နေရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲနော်...”

“ရွှေပင်နားတော့ ရွှေကျေးကိုးကွ...”

“ဘယ်လို...”

“ဟုတ်တယ်လေ...ငါတို့ မင်းတို့ က ပြဒါးရဲ့ လက်ဦးဆရာတွေပဲ”

“ဘာမှ မဆိုင်ဘူး...ကလေးဘဝမှာ တည်းက သူ့ဗီဇနဲ့ သူလာကြတာ...”

“ဒါဆိုလည်း ဘာလို့ တမ်းတနေလဲ...ဒီကောင်လေး စကားပြောတတ်ပြီဆိုတည်းက ပြဒါးလို့ ခေါ်လိုက်ရင် “ဘာလဲ”နဲ့ စခဲ့တဲ့ ကိစ္စ၊ ပြဒါးပါးစပ်က ဗျာ...ဟုတ်ကဲ့ဆိုတာ ကြားဖူးလား...”

“အဲဒါလည်း ကျွန်မတို့ သင်ခဲ့ကြတာပဲ သူ့ကိုက...”

“မင်းအပြစ်မရှိဘူးထင်ရင် ပြီးတာပဲကွာ...၊ ဘာလို့ ပြောနေလဲ... ခုမှ ...”

“နောင်တရမိလို့ ပါ...”

“ဘာကိုလဲ...”

ဒေါ်သက်ပိုင် မျက်နှာက အပြစ်ရှိသူလို မလုံမလဲတစ်ချက်တော့ ဖြစ်၏။ ပြီးမှ ပြဒါးတို့ ထွက်သွားကြတဲ့ ဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး...

“သူတို့ ပျောက်သွားကြတည်းက ကလေးအတွက် စရိတ်စကတွေချပေးခဲ့ပြီး မပတ်သက်ချင်တော့လို့ ခြေရာဖျောက်သွားကြတယ်မှတ်တာလေ...ခုပုံစံကြည့်ရတာ ပြဒါးကို ပြန်လာကြည့်တဲ့ ပုံပဲ...”

“မဟုတ်ပါဘူးလို့ ပြောသွားတယ်မို့လား...”

“ဒါကတော့ရှင်...”

“ဘာလဲ...ပြဒါးကို ကောင်းကောင်း ဆက်ဆံခဲ့ရ ကောင်းသားလို့ နောင်တရနေတာလား...”

“ မဟုတ်ဘူး ...အိမ်က သမီးတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ပေးထားခဲ့ရင် ကောင်းမှာ လို့ တွေးမိတာ...”

ဦးကျော်မိုးက အံ့သြသည့် မျက်နှာကြီး ဖြစ်သွားလျက်...

“ချက်ချင်း သမက်တော်ချင်သွားတာ ငါတောင်လိုက်မမီပါလား သက်ရယ်...”

“ဟွန်း...”

ခနဲ လိုက်မှန်းသိသောကြောင့် ဒေါ်သက်ပိုင်က ရှက်မျက်စောင်းနှင့် မျက်နှာလွှဲ၏။

“အဲဒီကိစ္စမျိုး ငါစကားစခဲ့တုန်းကတော့ မင်းဘာပြောခဲ့သလဲ မှတ်မိသေးလား...”

“မသိဘူး...ခု ပေါ်လာတာ ခုအတွေးပဲ...”

“ဒါမျိုးကို ခုတွေးမိပြီး ခုထလုပ်လို့ မရဘူးလေ၊ မင်းကိုယ်တိုင် အခက်တွေ့နေတာတောင် အသိတရားမရသေးဘူးလား...”

“ကိုမိုး...”

“ငါလည်း မင်းလိုခံစားရတာပဲ သက်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းအတွေးတိမ်တာတွေကြောင့် ခုလိုဖြစ်ရတာကိုတော့ မင်းဝန်ခံရမှာ ပဲ၊ သူတို့ ပြဒါးကို စွန့်ပစ်ခဲ့တယ်၊ ငါတို့ ဆီရောက်လာကာမှ မပြတ်ထောက်ပံ့နေခဲ့တယ်၊ လူလားမြောက်တော့မယ်ဆိုမှ ငွေတွေပုံပေးပြီး ပျောက်သွားကြတာ...”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ...”

“သူတို့ သွေးသားကို သူတို့ ပြတ်သားပါ့မလားကွ...”

“ဒါတော့ ဟုတ်ပေမယ့် အဲဒီအိမ်မှာ မိသားစုတွေက အများကြီး၊ သားသမီးမြေးမြစ်တွေကလည်း များမှ များ ၊ သူ့ကို တမင်တကာ အသိအမှတ်မပြုချင်လို့ ပထုတ်လိုက်တာ အသိသာကြီးပဲ၊ ဒီကြားမှာ ခြေရာဖျောက်သွားကြတော့ ပြီးပြီပဲမှတ်တာပေါ့...”

“ပြီးသွားသွား...မသွားသွား ပြဒါးက သူဌေးသားပဲ...”

“ဒါကြောင့် သင်းက တစ်သက်လုံး မာန်ဝင့်လာတာ...”

“မာန်မဝင့်လို့ မင်းက သွားပါလိုက်ပါ တွန်းလွှတ်နေတာတောင် သူမိဘတွေကို လိုက်ရှာခဲ့လို့ လား...”

“ဒီမှာ လည်း အချောင်စားနေရတာကိုး...”

“မင်းတို့ ဒီလောက်တောင် အစားတစ်လုတ် တုတ်တစ်ချက်ဖြစ်နေတာ၊ ငါကတော့ ပြဒါး အချို့အချောင် စားနေရတယ်မထင်ပါဘူး...”

“ကိုမိုး...”

ဒေါ်သက်ပိုင် အပြင်ကိုလှမ်းကြည့်ပြီး ပြူးပြူးပျာပျာဖြစ်သွားကာ...

“သူ့ကို ဂရုမစိုက်ခဲ့ကြတာ ငါလည်း ပါပါတယ်...ဒါပေမဲ့...”

“ရှင် ကျွန်မကိုပဲ အပြစ်တင်နေတာ ကုန်ပြီ...”

“ဘာ...”

“ငါပြောချင်တာက ဟိုကိုလိုက်သွားရှာလို့ မိဘဆီ ပြန်ရောက်သွားလည်း ငြိုငြင်ခံရဖို့ ရှိတယ်လေ၊ ဘယ်မှာ နေနေ သူ့အတွက်က ဂရုစိုက်ယူယခံရဖို့ မှ မရှိတာ၊ သူ့စိတ်ကိုက ငါတို့ ကို သူစိမ်းလိုပဲမြင်ခဲ့တာကွ၊ ခံချင်းခံ သူစိမ်းပြောတာပဲ ခံမယ်ဆိုတာမျိုးပေါ့၊ ငါပြောရဲတယ် ဒီကောင် ခပ်ပေါ့ပေါ့လျစ်ကန်ကန်နေပေမယ့် သူ့မှာ ခံစားချက်ရှိတယ်...”

“အဲ့ဒီတော့ ပြေးပြီး ဦးချရမလား...”

“ငါတို့ က ပြေလည်စေချင်ရင်တောင် ငါတို့ သမီးတွေနဲ့ ဒီကောင်ဘယ်လိုမှ နီးစပ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် သူ့ဟာသူ တိုက်ကြီးပေါ် ပြန်ရောက်သွားလည်း နှမျောမနေနဲ့ လို့ ပြောချင်တာ...”

ဒါပဲရှိတော့တာကို ဘာတတ်နိုင်မှာ လဲ...၊

စကားတွေပြောလို့ အပြီးမှ ဒေါ်သက်ပိုင် ငေးငိုင်းခြင်းနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ဒီလိုကောင်လေးမျိုးကို သမက်တော်ချင်လွန်းလို့ မဟုတ်ပေမယ့် ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲရောက်နေခဲ့သည့် ရွှေထုပ်ကို သူများ အသာလေး နှိုက်ယူသွားတာမျိုးကတော့ ခံရခက်၏။

နေသူရာ ဘာကိစ္စနဲ့ လာတာလဲ...၊

* * *